

TÌNH ANH LÍNH CHIẾN BIỆT ĐỘNG QUÂN

Lê Văn Hải & Lê thị Lan

Chồng sắp cưới của em tên Tốt, anh với anh Thân ở cùng xóm với em. Lớn lên, anh thương em, đòi ba má anh qua nhà em xin cưới. Em thấy anh tánh tình hồng có hap với em, nên không chịu, nhưng ba má anh cứ đeo theo em nói riết hà, anh Tốt cũng theo em hoài, luôn hai ba năm trời như vậy đó, làm cho em cũng thấy tội nghiệp anh. Cuối cùng, em suy nghĩ, thấy mặc dù hồng hap, nhưng anh cũng có thành tâm, nên em chịu lấy anh.

Bữa làm đám nói, em có rao trước với anh rằng:

“Anh quen tui từ nhỏ, anh biết tánh tui rồi, tui nói gì thì tui làm cái nấy. Anh nói thương tui, bảo bọc được đời của tui, thì tui chịu. Nhưng hễ tui thấy anh làm hồng đúng như vậy, tui . . . bỏ anh liền đó.”

Anh Tốt thề sống thề chết là sẽ yêu thương lo lắng cho em suốt đời, ba má anh cũng chịu làm chứng, nên em chịu làm đám cưới với anh.

em lấy được chồng xứng đôi, biết thương mình. Nhà em ở bên sông, nhà anh ở bên chợ, nên bữa đám cưới, nhà anh rước dâu bằng ghe. Anh với em và đám bạn bè ngồi chung một chiếc ghe chèo đi trước, phía nhà trai một chiếc, nhà gái một chiếc đi theo sau. Bạn bè em ai cũng chúc mừng.

Đoàn ghe cưới chèo đi ngon lành, sắp tới nhà trai rồi, hai bên bờ bà con lối xóm đứng tụ dài dài coi đám cưới, vui lắm. Tài công sửa soạn tấp ghe vô, anh Tài lo đốt pháo mừng, tụi bạn bè em phân vui vẻ, phân sợ pháo rơi trúng cháy quần áo, nên chộn rộn đứng lên đứng xuống.

Ngay lúc đó, có một chiếc ghe máy chạy ngang, chiếc ghe lớn mà lại chạy mau nữa, nên làm sóng lớn đánh ào lên ghe cưới, nước lọt vô tầm lum, chiếc ghe muốn lật. Tụi

em la hoảng quá chừng, kiểm đồ mức nước ra, nhưng ghe đám cưới đâu có đồ mức nước, lính quỳnh một hồi, chiếc ghe bị lật luôn.

Tụi em đều là dân quê, đũa nào cũng biết lội, nhưng mấy đũa con gái tụi em bữa đó hông làm sao mà lội hết mình được, vì đũa nào cũng bận áo dài, gài bông, đeo nữ trang tùm lum hết. Phần em còn nhiều hơn nữa, có đôi khoen tai má em mới cho, lại chiếc cà rá đám nói rộng rinh muốn xức, nên em hông dám đụng mạnh, chỉ ráng thả nổi chờ có ai cứu.

Em nghe trên bờ người ta đứng coi la lối chỉ chỗ um xùm:

- “Cô dâu bị chìm, cô dâu bị chìm, cứu cô dâu cho mau . . .”

Em thấy anh Tốt đang lội ở đằng trước, em la lên:

- “Anh Tốt, cứu em . . .”

Ảnh dòm lại thấy em đang chơi dơi, mà ảnh làm như hông thấy em, hông nghe tiếng em kêu, ảnh cứ lội riết vô bờ.

Đám con gái tụi em ráng đập tay đập chân, đũa nào cũng la cầu cứu om xòm. Em đưa tay lên ngoắc anh Tốt một lần nữa, la thiệt lớn:

- “Anh Tốt . . . Cứu em . . . Em lội hông nổi, bị chìm rồi nè . . .”

Em há miệng lớn quá, bị nước vô miệng hụt hơi chìm luôn, thôi chết cho rồi.

Bất ngờ, em thấy có bàn tay của ai đó kéo em lên, rồi ôm lấy em mà lội vô bờ. Lên tới bờ, em muốn xỉu, nhưng cũng ráng dòm coi anh Tốt ở đâu? Coi ảnh có bị gì hông?

Em thấy anh đang đứng trên bờ, lo cởi giầy cởi áo, lau người thì cũng đỡ lo. Bà con lối xóm đi coi thấy em được cứu, người ta mừng quỳnh, la lên:

- Cô dâu được cứu rồi . . . Cô dâu xỉu rồi, mau đem vô nhà đám cứu tỉnh . . .”

Lúc đó ghe hai bên nhà trai nhà gái cũng cặp bến được rồi, ông bà già ảnh cũng nhào lên, đỡ em vô nhà đám. Ba má em lo đi lấy khăn quắn cho em, kiểm quần áo khác cho em thay, hỏi em có sao hông? Bà con chòm xóm cũng bụ lại hỏi thăm em.

Em chờ hoài mà hông thấy anh Tốt đâu hết tron, làm em tủi thân, em khóc quá chừng. Chuyện chèo ghe chìm xuống ở xứ này, bữa nào cũng có, nhưng em thấy rõ ràng anh Tốt không có lo cho em, ảnh chỉ lo cho mình ên ảnh thôi. Chính cái miệng ảnh nói sẽ lo cho em suốt đời, vậy mà thấy em bị chìm xuống, bỏ luôn hông thèm cứu, đã vậy, em lên tới bờ cũng hông thèm chạy lại hỏi thăm, coi em có bị gì hông? Người gì mà ác hơn ác đức quá trời đi. hỏi sao em không buồn cho được.

Một hồi sau, cả hai gia đình tụ tập lại hết rồi, anh Tốt cũng đã thay đồ mới rồi, lúc đó ảnh mới tới hỏi thăm em. Em có hỏi ảnh:

- Anh có thấy tui bị chìm hông? Anh có nghe tui kêu anh cứu tui hông?

Ảnh trả lời tỉnh như không:

- Anh thấy, nhưng nghĩ rằng em biết lội, tự lội vô bờ được, đâu cần anh lo đâu! Mà hỏi sau cũng đã có mấy người nhảy xuống cứu em đưa lên bờ rồi, nên anh mới lo đi thay đồ dặng lát nữa làm đám cưới tiếp. Sao em không đi thay đồ đi mà còn ngồi đó, để trễ giờ rồi.”

Em giận quá chừng là giận, nói với ảnh:

- Anh lo cho tui cái kiếu đó đó hả? Anh đã hổng cứu tui, giờ còn bắt lỗi tui sao hổng đi thay đồ hả? Nếu không có người ta cứu tui, tui chết chìm rồi, lấy ai cho anh làm đám cưới.

Em vô trong nhà thay đồ, lấy bộ đồ thường ra bán, chứ hổng chịu bận đồ mới. Tới khi ba má ảnh đứng lên chào bà con rồi kêu em ra lạy bàn thờ ông Tổ, em một mình đứng lên nói với ba má ảnh và ba má em, nói với chòm xóm:

- “Thưa ba má, các bác, các dì, bữa nay là đám cưới của con với anh Tốt. Hồi làm đám nói, con có thưa với ba má và anh Tốt, ảnh phải bảo bọc được đời con thì con mới ưng ảnh. Bữa nay, con bị chìm xuống, con kêu ảnh cứu con, ảnh hổng thèm cứu con, lo lợi lên bờ mình ên.

Tới khi con được cứu lên bờ rồi, ảnh cũng hổng thèm tới thăm, dòm ngó coi con còn sống hay chết. Hên là con được người ta cứu, chứ nếu không, con chết mất rồi, đâu còn đứng đây mà làm đám cưới. Cũng hên là con thấy cái bản mặt của ảnh ra sao trước khi làm đám cưới. Người như ảnh, làm sao lo cho con, bảo bọc được đời con? Con xin ba má hai bên, bỏ qua cái đám cưới này đi.

Em day qua anh Tốt, nói với ảnh:

- Anh Tốt, bữa đám nói, anh hứa lo cho tui, bảo bọc đời tui. Vậy mà bữa nay, tui bị chìm xuống, anh lo mình ên anh, hổng thèm cứu tui, cũng hổng thèm dòm coi tui sống chết ra sao. Tui . . . hổng lấy anh nữa đâu. Nè, cà rá của anh nè, tui trả lại cho anh đó.”

Em nói một hơi, anh Tốt đứng xụi lơ, ba má ảnh cứng họng hổng ngời một đồng, hổng nói được một tiếng. Tới khi thấy em trả lại cái cà rá, ông bà hoảng quá, chạy lại ôm em, khóc:

- Con ơi, con thương ba má đi, ai đời đám cưới mà nói gì tùm lum vậy. Vợ chồng có gì mai mốt đóng cửa chỉ biểu nhau, làm gì mà con làm dữ vậy con. Thôi con bớt giận đi, làm đám cưới cho rồi đi?

Ba má em thấy em đứng sững, hổng thèm trả lời ba má anh, ông bà hổng hiểu cho em, còn nổi giận, la em:

- Mà đám từ hôn bữa nay hả? Thằng Tốt nó thấy mày được cứu rồi, thì nó lo đi thay đồ chứ còn gì nữa mà bắt lỗi nó. Mà mà hổng chịu làm đám cưới bữa nay, tao . . . từ mày luôn đó.

Em hổng nói gì thêm, xá ba má ảnh, ba má em rồi bỏ đi về.

Bà con lối xóm bu theo em, người thì nói em có lý, chồng cỡ đó bỏ đi là phải, người thì nói em xui xẻo quá . . . tùm lum hết. Em cứ lặng thinh bỏ đi một nước.

Đang đi, chợt em thấy mặt thằng Thìn, em mới hỏi nó:

- “Mày có thấy hồi này. . . ai cứu tao hông?”

Thằng Thìn chỉ người con trai đứng kế bên, đang cởi cái áo lính vắt nước cho khô:

- “Thằng này nè.”

Em nhìn người con trai, xụp xuống lạy ảnh một lạy:

- “Tui thiếu anh một mạng đó.”

Rồi đứng lên đi ra bờ sông kiếm ghe về nhà.”

.....

Kể tới đó, Lan nắm tay Hải, cười như mắc cỡ.

Hải tiếp lời vợ:

- “Thiếu úy biết hông, bữa đó, tiểu đoàn được về hậu cứ nghỉ, cho đi phép 24 tiếng.

Em về Cần Thơ hông kịp, nên đi theo thằng Thìn về nhà nó chơi.

Về tới nhà, ba má thằng Thìn cho hay, bữa nay con Lan kế bên làm đám cưới. Thằng Thìn nói với em:

- “Vậy là trúng mối rồi, tao với mày đi . . . ăn ké cho vui.”

Nó dẫn em ra bờ sông, dòm nhà trai nhà gái rước râu bằng ghe, cũng ngộ ngộ. Đang coi thì thấy có chiếc ghe máy chạy ngang, làm sóng lớn lật chìm luôn chiếc ghe cô dâu. Em thấy người ta bị té dòn cục dưới nước, lội lủm chủm, có người lội không nổi, muốn chìm, em kêu thằng Thìn:

- “Mau cứu người ta, cởi giày ra lẹ lên . . .”

Em và thằng Thìn nhào xuống sông lội một hơi, thấy một cô coi bộ muốn chìm lìm, em lội tới đỡ đưa cô vào bờ rồi lội trở ra phụ thằng Thìn cứu thêm người khác. Tới khi tất cả đã được cứu rồi, tụi em mới lên bờ, cởi áo cởi vớ lau mặt lau người chờ khô.

Đang đứng xớ rớ, tự nhiên có một ai đó tới kế bên xụp xuống lạy em một lạy, làm em hoảng quá, nhảy nai, hông hiểu chuyện gì hết?

Khi cô đó đi rồi, thằng Thân mới cho em hay:

- “Mày hông nhớ hả? Con nhỏ đó là . . . Cô dâu đó. Nó bị chìm xuống, chính mày cứu nó đưa vô bờ đó. Thằng rể cũng bị chìm xuống cùng với cô dâu, nhưng lo lội vô bờ mình ên, hông lo cho nó, nó tức quá, lên tới bờ, nó . . . từ hôn, hông thèm lấy thằng đó nữa. Nó mới đi ngang, hỏi tao ai cứu nó? Tao chỉ mày, nên mới xụp lạy mày cảm ơn cứu mạng đó.”

Quần áo khô đỡ rồi, tụi em thả bộ ra chợ ăn uống đầy một bụng, tính đi về nhà thằng Thìn ngủ một giấc, ngày mai đi trình diện tiểu đoàn, lội tiếp.

Về ngang qua chòm cây gần bờ sông, thằng Thìn chợt thấy có bóng người đang ngồi chu hu dựa gốc cây. Nó thọc cùi chỏ em:

- Giờ này mà còn ai ngồi bờ sông coi bộ buồn hiu dzậy! Tới coi coi . . .

Tới gần, thằng Thìn dòm cô gái một hồi, cái mặt nó cũng buồn hiu, nói nhỏ với em:

- “Coong nhỏ Lan chớ ai, con nhỏ cô dâu hồi sáng đó. Chắc nó đang buồn vì đám cưới của nó hông xong, nên mới ra đây ngồi đó. Mình tới nói với nó vài tiếng cho nó đỡ buồn đi, chứ để nó buồn, nó dám . . . nhảy sông chết, uống công mày cứu nó hồi sáng.

Tụi em tới nơi nói chuyện, Lan dòm thằng Thân một cái rồi dòm tiếp ra mé sông, hông muốn nghe mà cũng hông trả vốn trả lời gì hết. Một hồi sau Lan mới nói tâm sự của mình ra, buồn vì tưởng lấy được người chồng xứng đáng, bảo bọc được cuộc đời của mình, ai dè đụng chuyện mới biết anh ta chết nhất, chỉ biết lo cho thân mình. Lan buồn vì tình duyên, mắc cỡ với chòm xóm, lại bị cha mẹ từ, cô muốn bỏ xứ mà đi cho rồi, nhưng lại sợ ba má buồn, nên hông biết làm sao.

Em mới khuyên Lan:

- “Cố đừng có buồn ba má. Tại ba má cô thương cô, lo cho tương lai của cô vậy thôi. Ai cũng có số mạng, biết đâu sau này anh Tốt suy nghĩ lại, sẽ biết thương, biết lo cho cô.”

Lúc đó Lan mới ngó qua em, hỏi em:

- “Anh là . . . ai, mà bữa nay đi ngang đây dzậy? Anh hông quen hông biết gì tui, khi không nhậy xuống cứu tui . . . chi dzậy? Anh coi bộ . . . gan cùng mình đó. Hồi nầy, tôi có . . . xá cảm ơn anh rồi đó, anh nhớ hông?”

Em trả lời Lan:

- “Thấy ai bị nạn thì mình cứu, đâu có cần quen biết gì đâu. Đánh trận với Việt cộng, sống chết mỗi ngày mà tui còn hông ngại, thì nhằm nhò chi mấy cái lễ tế cứu người đó mà cô phải cảm ơn tui . . .

Kể đó, em mới nói cho Lan biết, em tên gì? Ở đâu?

Em nói một hồi, hông biết nói gì thêm, ngồi lặng thinh. Lan nghe tới hết, cũng ngồi làm thinh. Thằng Thìn chạy đi đâu mất tiêu, chỉ còn em với Lan ngồi đó.

Lan ngồi một hồi, ngó lên nhìn em, vui vẻ cười nói:

- “Ngộ há! Anh dám nhậy xuống sông cứu tui, lại nói . . . Nhằm nhò chi. Tui . . . phục anh thiệt đó. Bộ anh hông có biết ba má anh là ai hết hả? Buồng quá dzậy! Sao hông . . . lấy dzợ đi, có người lo cho anh?”

Em cũng cười lớn, nói với Lan:

- “Tui như cục đá từ trên trời rớt xuống, hông có bà con, hông có cha mẹ gì ráo . . . Cái mạng cùi của tui, tui còn lo hông xong, nói chi tới lấy dzợ. Tui bây giờ là . . . Từ Hải Giai Huỳnh Đệ, đâu cũng là nhà, có mấy thằng bạn lính là dzui rồi, hông cần gì khác hết.”

Hai đứa cùng cười thiệt là vui. Lan lại ngồi bó gối suy nghĩ một hồi nữa, chợt nói với em:

- “Anh Hải à, tui . . . thiếu anh một mạng, mà tôi cũng . . . phục anh lắm. Anh mới là người có thể bảo bọc cho đời tui . . . Tui . . . Chịu anh đó . . . Anh . . . chịu . . . tui hông?”

Em nghe cô nói, mới dòm kỹ lại cô. Lan coi bộ trắng trẻo, dễ thương . . . Mà cô coi bộ cũng là . . . thứ thiệt, dám nói dám làm. Hông ưa ai ai thì dám nói hông ưa, mà thương ai thì cũng dám nói là thương. Em chịu thứ con gái như vậy, chứ hông thích cái thứ nhòng nhèo làm bánh.

Em dòm Lan, nắm tay Lan, từ từ nói:

- “Tui có mình ên, không bà con chòm xóm, cuộc đời chưa biết đi về đâu, Lan dám . . . chịu tui hả?”

Lan cũng nắm lấy tay em, nói:

- “Em phục ai thì lấy người đó. Anh là người hông nói nhưng mà dám làm. Em chịu anh là như vậy đó.”

Em vẫn còn ngại ngần, nói với Lan:

- “Anh hông có ba má đứng làm đám cưới, ba má em . . . có chịu hông?”

Lan nhìn em, trả lời liền:

- “Hễ mình thương nhau là có ông Trời chứng giám, mấy cái chuyện nhỏ đó, để em lo cho.”

Vậy là tụi em hứa với nhau. Lan dẫn em về ra mắt ông bà già:

- “Thưa ba mà, đây là anh Hải, người cứu con hồi sáng. Tụi con gặp nhau, nói chuyện với nhau hạp lắm, rồi tụi con . . . thương nhau. Con muốn . . . lấy anh.”

Ba má Lan cùng với bà con đã mời dự đám cưới hồi sáng đã tụ tập về nhà đông đủ, chung hứng nhìn tụi em. Một hồi sao, ba má Lan mới nói:

- “Mới hồi sáng đây, mà từ hôn với thằng Tốt, giờ đem đưa khác về đây đòi cưới? Bộ tụi bay quen biết với nhau trước, rồi . . . dàn cảnh chọc tức ba má hay sao đây?”

Hai đứa em ngồi xuống nói chuyện với ba má suốt buổi chiều. Anh Hải thưa ngày mai sẽ về Tiểu đoàn làm đơn xin cưới vợ. Chừng nào được phép, sẽ tổ chức đám cưới, mời ba má bà con lối xóm.

Ba má em hồng biết làm sao, nhưng thấy anh Hải hiền lành dễ thương, có gan cứu tử em, thì ba má em cũng đành chấp nhận.

Sẵn đồ ăn tiếp nhà trai còn dư hồi sáng, ba má em dọn ra, mời bà con . . . ăn cưới luôn, vui hết sức vậy đó.

Sẵn ba má em đang vui, em cũng xin ông bà cho em theo anh Hải về đơn vị xin chỗ ở, mai một được cấp nhà ở, sẽ làm đám cưới luôn.

Em đưa Lan về nhà Dương Há, vợ của Lan, và cũng là Tiểu đội trưởng của tụi em, đặt nhờ ổng giúp đỡ.

Vừa mới bước vô, Dương Há nắm cứng lấy hai người lính, giọng nói lạnh tanh:

- “Tụi mày đi đâu mà tao kiếm quá trời hồng ra. Tiểu đoàn phải đi hành quân gấp, đang cho Quân cảnh đi kiếm hết tụi bay về đó, vô trại với tao liền đi. Còn con Lan, sao mày lại đi chung với hai cái thằng trời đánh này?”

Lan nghe ông vợ la lối om xòm, hoảng quá, vội vàng chỉ em nói với vợ:

- “Vợ à, anh Hải . . . là chồng mới của con đó. Con . . . ưng anh, ba má con cũng chịu rồi, tụi con tới gặp vợ đặt nhờ vợ làm đơn xin phép cho anh làm đám cưới với con đó.”

Dương Há đứng chết trân dòm hai đứa tụi em. Dì Há nghe la lối, cũng ở phía sau chạy lên. Khi nghe Lan nói, dì Há cũng đứng chấp tai sau đít dòm hai đứa tụi em, rồi cười nói:

- “Hai đứa tụi bay như dzây mới xúng. Chứ mấy lấy cái thằng Tốt gà chót đó mà coi sao cho đáng!”

Dương Há lúc giờ mới chêm vô:

- “Thấy ghe bay bị chìm, tao cũng có nhẩy xuống cứu bay, lên tới bờ, nghe mày từ hôn thằng Tốt, tao . . . chịu lắm. Thằng chồng gì mà thấy con vợ bị chìm, sợ chết hồng dám cứu, lên tới bờ cũng hồng thêm dòm. Thứ chết nhất đó, đem bỏ trôi sông cho rồi chớ lấy làm chồng sao được. Khi thấy mày đi dzìa, tao thấy cái đám cưới coi như là hồng có nữa, nên tao cũng dắc đi mày đi dzìa luôn. Thằng Hải vợ này thì được lắm, nhưng mà nó đâu có bao giờ đi của gái đâu, mà cũng hồng phải dân Bạc Liêu mình,

sao mà mày . . . dzóc đợc nó hay dzây? Mà thôi, trẽ giờ rồi, xe GMC sắp lại đây rồi ðó, tụi mày vô trại hết ði, mai môt gặp ông Thiếu úy Nam, muốn nói gì thì nói dzới ông.”.

Em nghe ông hỏi, không biết tính làm sao:

- “Nhưng mà còn con dzợ của con đây, con ðâu biết ðể nó ở ðâu bây giờ?”

Dương Há cũng hông biết làm sao, gấp quá rồi:

- “Thì . . . ði hết vô trại ði, rồi tính sau.”

Em kiếm trong ba lô bộ ðồ Biệt ðộng ðưa cho Lan bận vô, lấy ðôi giầy và cái nón sắt cũ của dương Há mang vô, coi cũng . . . ngẫu lắm. Lan khoái chí ði tới ði lui ngắm mình trong gương. Vừa xong là xe nhà binh chạy lại gôm hết tụi em vô trong trại. Lan ði theo tụi em hành quân từ bữa ðó, tới mấy bữa sau mới lên trình diện Thiếu úy Nam, ông la tụi em quá trời, nói phải trả Lan về hậu cứ trong chuyến tiếp tế tới . . .

Nghe xong câu chuyện tình của Hải và Lan, tôi mỉm cười nhìn cả hai:

- “Câu chuyện tình thật ðẹp. Hai người thật xứng ðôi vừa lứa, anh chúc cho hai em thương nhau trọn ðời, sống với nhau suốt ðời suốt kiếp. Anh chỉ ghé đây có bữa nay, mai lại ði nữa rồi, có thể không có dịp gặp lại hai em nữa ðâu. Hai em có muốn anh giúp chuyện gì không? Anh sẽ ráng làm trong khả năng của anh.”

Hải và Lan nhìn nhau, một lúc sau, Hải áp úng nói:

- “Thiếu úy, tụi em mới gặp Thiếu úy, tự ðưng . . . có cảm tình với Thiếu úy nhiều lắm. Sẵn Thiếu úy hỏi, tụi em hông dám, nhưng ngày mai tụi em làm ðám cưới, nhỏ nhỏ thôi, Thiếu úy có thể . . . làm anh lớn của em, ðai ðiên bên nhà trai, ðặng tụi em làm ðám cưới, ðược không Thiếu úy?”

- ðược quá ði chứ!

TÌNH LÍNH THÌ PHẢI . . . TÍNH LIỀN.

Đoạn chót của câu chuyện “Tình Anh Lính Biệt ðộng Quân”

Ngày 10 tháng 4 năm 2010,

Chào Thiếu úy mạnh giỏi.

Vợ chồng em kiếm ðược Thiếu úy, thiệt là mừng hết sức. Tụi em hông thể ngờ là có ngày kiếm ra Thiếu úy ðó chớ.

Sau bữa ðám cưới của tụi em, em có hỏi xin ðịa chỉ ðể mai môt còn liên lạc, Thiếu úy trả lời là hông biết mình sẽ ði tiểu ðoàn nào, thì làm sao mà có KBC cho ðược, chỉ cần nhớ ðịa chỉ của tụi em thôi, ðể mai môt tính . . .

Ngày 30 Tháng Tư năm 1975, cả tiểu ðoàn của em còn ðang hành quân, nghe ðầu hàng, tụi em buồn muốn chết. Sau ðó nghe tin các Sĩ quan của tiểu ðoàn bị ði học tập hết, tụi em coi như là không còn hy vọng gì có ngày mai trở lại. Ở Bạc Liêu khó sống quá, vợ chồng em lên Cần Thơ, em lo chạy xe ôm, vợ em bán quán.

Vào khoảng năm 1989, có một bữa, em chở người ta ði ngang một công sở, em thấy rất nhiều người tóc vàng, tóc ðỏ, da trắng da ðen, mắt xanh biển mắt xanh lá cây, giống như em, ðang ðứng xếp hàng. Em cũng chạy vô coi, thì ra chỗ ðó làm hồ sơ cho

con lai lính Mỹ đi Mỹ. Em đâu có biết mình lai cái giống gì? Ba mình là ai? Nhưng cũng làm gan xếp hàng đợi. Khi làm hồ sơ cho em, người ta chỉ hỏi em tên gì? Rồi hẹn ngày tới khám sức khỏe.

Em về nhà nói cho con Lan hay, vợ em nó mừng quá, nhưng mà lại nói là . . . hổng chắc, vì em đâu phải con lai Mỹ đâu. Em cũng nghĩ như vậy, nên không để ý tới chuyện đó nữa. Tới bữa khám sức khỏe, em cũng đi cho biết. Người ta chỉ nhỏ thuốc vô tóc của em, vô mắt của em để coi em có nhuộm tóc hay là có nhuộm con người hay không mà thôi, chứ hổng hề hỏi ba em là Mỹ hay là cái giống gì?

Khoảng ba tháng sau, em nhận được thư, nói rằng em được chấp nhận đi Mỹ với vợ và hai đứa con. Em như đang ở trên trời rớt xuống đất, hổng tin được chuyện như vậy có thể xảy ra.

Rồi tụi em được đi Mỹ thiệt!

Vợ chồng em được gia đình người bảo trợ tới định cư ở Tiểu bang Minnesota. Hai đứa em lo cho hai đứa nhỏ đi học, tụi em cũng đi học luôn. Con vợ em nó lanh lẫm, học một hồi nó nói tiếng Mỹ còn giỏi hơn em nữa. Gia đình người bảo trợ có một hăng nuôi gà, bán gà và trứng gà. Tụi em cũng thích nuôi gà, nên theo học nghề này.

Thấy tụi em siêng năng, nên ông bà bảo trợ nhận cho tụi em làm và chỉ dẫn cho em từng chút. Tới khi ông bà về hưu, giao nguyên cái farm cho tụi em coi, lần hồi bán luôn cái farm cho tụi em. Cuộc sống của tụi em từ đó được thoải mái, vững vàng.

Một bữa, em vô trong internet đọc truyện, em thấy người nào đó tên Nguyễn Khấp Nơi có viết chuyện “Cà Phê Nha Chuẩn Úy?” trong đó có nhắc tới thời gian ba người Sĩ quan Biệt Động Quân đi thực tập ở Tiểu Đoàn 42 của tụi em. Em nghi một trong ba người đó là Thiếu úy, em kêu vợ em cho nó đọc lại cho chắc ăn. Tụi em đọc tới đọc lui ba bốn lần, chắc chắn là có Thiếu úy ở trong, nên đã theo địa chỉ trong báo Việt Luận mà hỏi thăm.

Thiếu úy gửi email trả lời cho tụi em, Đúng là Thiếu úy Đen, người đã làm đại diện nhà trai cho em lấy vợ. Tụi em mừng quá trời, coi như ông Trời có mắt, cho tụi em được gặp lại Thiếu úy.

Thiếu úy nói trong thư, cỡ tháng 5 năm 2011 Thiếu úy sẽ đi thăm mẹ ở Canada, sẵn dịp sẽ đi thăm bạn bè ở Los Angeles, tụi em mừng quá, vội vàng gửi thư lại liền, xin địa chỉ hotel của Thiếu úy đặt mua vé máy bay đưa hết cả nhà tới trình diện Thiếu úy. Giờ này mới là tháng 1 năm 2011, còn lâu lắm, tụi em mong sao cho chóng tới ngày đó đặt gặp lại Thiếu úy.

Cầu chúc Thiếu úy mạnh giỏi, giữ gìn sức khỏe.

Lê Văn Hải và Lê thị Lan